

[Halvgaard]

forslag vedrørende vold mod lærerne fra elevernes side. Det er jo skrækelige forhold. Jeg mener – og det tror jeg vi alle sammen må erkende – at vores uddannelsessystem er ved at ende i den rene fiasko. Om ikke andre vil erkende det, så tror jeg nok, de fleste af Danmarks lærere til bunds erkender forholdene.

Det må ligeledes konstateres, at socialdemokratiets nivellerings eksperimenter, hvor alle skal lære det samme – det vil sige ensretning – har spillet fallit. Ligeledes må man nok erkende, at de intentioner, der ligger i U 90, som vi jo har drøftet her i folkettinget, også har været medvirkende til at skabe uro og usikkerhed om folkeskolen.

Disse omstændigheder, som jeg her har nævnt, og forældrenes frygt for, at man i folkeskolen skaber grundlag for generationers tabere, er jeg overbevist om er hovedårsagen til, at forældrene, lærerne og børnene har mistet tilliden til og respekten for den eksisterende folkeskole og har ønsket at lade deres børn blive undervist i de frie grundskoler, i de små skoler.

Nu kan man sagtens kritisere både det ene og det andet, og det har man jo en vis tilbøjelighed til, når man er i opposition, men samtidig må man også komme med nogle løsningsmodeller, som kunne forbedre forholdene. Mit parti mener, at folkeskolens problemer først løses, når man her i folkettingen indser nødvendigheden af, at både folkeskoleloven og styrelsesloven ændres, således at det bliver forældrene, der i højere grad får ansvaret for folkeskolen. Hvem er nærmere end forældrekræden til at påtage sig det ansvar? Hvem er mest interesseret i, at deres børn får den bedste undervisning, og at der bliver de bedste forhold i folkeskolen? Det er forældrene. De har ikke i dag det fornødne ansvar og de fornødne muligheder for at ændre forholdene.

Fremskridtspartiet har foreslået en folkeskolelov og en styrelseslov, hvor forældrene alene har det økonomiske, juridiske og pædagogiske ansvar, og hvor skolens økonomi hviler på lige store statstilskud pr. elev, således at skolepengene følger eleven. Det er en retfærdig fordeling af midlerne til vore børn – i modsætning til, hvad tilfældet er i dag, hvor man nogle steder i landet ofrer flere tusinde kroner mere pr. elev end andre steder. Det indebærer større muligheder for den

enkelte elev til at skifte skole, og der vil også kunne opstå en sund konkurrence skolerne imellem om at gøre det så godt som muligt. Administrationsmæssigt vil det samtidig betyde, at såvel kommunernes som amternes skoleforvaltninger kan nedlægges. Den enkelte skole står alene til ansvar over for undervisningsministeren med henblik på at opfylde kravet til en forsvarlig undervisning i de obligatoriske fag.

En sådan skolestruktur ville én gang for alle standse debatten her i folkettingen om offentlige kontra private skoler, og det ville indebære en større retfærdighed i forbindelse med fordelingen af de ressourcer, som samfundet ofrer på folkeskoleområdet.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg synes, vi har nogle dygtige børn. Jeg synes aldrig, eleverne har vidst så meget om så mange forskellige emner, som de gør i dag. Det kan måske undre, for det er helt klart, at der er problemer i folkeskolen, og der er også problemer i friskolen. Mange elever føler skoletiden som et pres og som et ubehageligt tidsspilde, og mange lærere føler det ydmygende at være ofre for flokmentaliteten som udtryk for elevernes usikkerhed.

Men det, jeg synes det kunne være interessant at diskutere, er, hvorfor skolen som arbejdsplads er blevet, som den er, både for lærere og for elever. Jeg tror ikke, skolen isoleret set har skiftet karakter. Jeg mener, at skolen i takt med det øvrige samfund er inde i en uheldig udvikling. Jeg tror ikke, man kan lave en harmonisk skole og et harmonisk miljø for børnene, når verden uden for skolen er fyldt med konflikter og modsigelser. Jeg tror ikke, man kan forvente afbalancerede elever, der er koncentreret om undervisningen, hvis de hjemme er i en situation, hvor forældrene er mere eller mindre desperate, fordi de står uden arbejde, eller fordi de nedslides af for meget arbejde. Dertil kommer så lærernes nedslidning og stress.

Jeg tror derfor ikke på de enkle løsninger. Jeg synes, vi skal prøve at se: hvad er det, vi er oppe imod? Vi er oppe imod jag. Det behøver ikke at være jagten på statussymboler, det kan være det nødvendige jag, der skal til for at skaffe de to lønninger, der er nødvendige for at få en bolig. Vi er også oppe imod kedsomhed, imod leddiggang, og vi er oppe